

Bralni cilj

Chelsea Mortensen
(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila v ZDA.

Anders je poslušal sestro, ko je brala med družinskim preučevanjem svetih spisov. Pokušal je slediti na svoji tablici. Vendar se je težko osredotočil na besede.

Anders je vselej imel težave z branjem. Lani je izvedel, da ima disleksijo. Disleksija je učna motnja, ki otežuje branje. Njegovi možgani so pomešali besede in črke, ko pa je poskušal brati, so mu oči begale po besedilu.

Njegova sestra je končala z branjem svojega verza, brat pa je prebral naslednjega. Toda Anders ni bral. Ni maral brati na glas. Če je povečal besede na tablici, mu je bilo malce lažje. Vendar je sovražil, kako

počasno in nerodno je bilo njegovo branje. Naredil je toliko napak! Moral je trdo delati za nekaj, kar se je vsem drugim zdelo enostavno.

Ko so z branjem zaključili, je Andersova družina gledala video. Bilo je o programu za otroke in mladino.

»Postavite si osebne cilje, ki vam bodo v izziv in za katere boste morali napeti vse sile,« je v videu rekel starešina Gong. »Odkrijte nove talente, zanimanja in veščine.«*

Anders je premišljeval o ciljih, ki bi si jih lahko postavil. Morda bi se lahko naučil peči piškote. Ali bolje igrati nogomet!

*Iz oči v oči z Gerritom W. Gongom (svetovno predvajanje, 17. nov. 2019), Evangeljska knjižnica.

Potem je pogledal Mormonovo knjigo na mizi. To, da bi postajal boljši v branju, se mu ni zdel preveč zabaven cilj. Vendar je želel, da bi z družino lahko bral svete spise.

»Vem, kakšen cilj bi si rad postavil,« je rekel očetu.

»Kakšen?« je vprašal oče.

Anders je prijel Mormonovo knjigo. »Vsak dan želim na glas prebrati verz iz Mormonove knjige.«

»To zveni kot čudovit cilj,« je rekel oče. »Kdaj bi rad začel?«

»Tako zdaj!«

Anders je šel v svojo sobo in zaprl vrata. Ni hotel, da bi ga kdo slišal. Potem je odprl Mormonovo knjigo. Pomešal je nekaj besed, vendar je za dokončanje prvega verza, potreboval le minuto. *To ni bilo tako slabo*, je pomislil.

Anders je vsak dan prebral en odlomek iz svetih spisov. Bilo je težko! Ni se mu zdelo, da mu gre bolje, vendar je še naprej delal na tem.

Potem pa mu je nekega dne učiteljica v šoli rekla: »O! Ne morem verjeti, kako hitro se učiš.«

Anders je dvignil pogled od domače naloge. »Res?« Prikimala je. »Zelo napreduješ.«

Anders je pogledal besede na papirju. Veliko lažje jih je prebral kot prej. Cilj, da vadi branje svetih spisov, mu je celo pomagal pri učenju v šoli.

Ko se je vrnil domov, je stekel po stopnicah, da bi bral svete spise. Ko se je zazrl v besedilo, so besede še vedno migetale. Vendar je bilo lažje ugotoviti, kaj pravijo.

Anders se je veselil družinskega preučevanja svetih spisov tistega večera.

»Hej, očka,« je rekel. »Ali lahko danes pomagam pri branju?«

Oče se je nasmehnil. »Vsekakor!«

Anders je pozorno sledil, ko so bratje in sestre brali verze. Ko je prišel na vrsto, je verz prebral počasi, da bi se prepričal, da je vsako besedo pravilno prebral. Ko je prenehal brati, je pogledal navzgor. Vsi so se mu nasmihali.

Čeprav Anders ni bil popoln bralec, je bil ponosen nase. Vedel je, da mu bo nebeški Oče, če bo trdo delal, vselej pomagal.

ILUSTRIRALA: KELLY SMITH